ÎN CINSTEA CONFERINȚEI NAȚIONALE A PARTIDULUI ȘI A CELEI DE A 25-a ANIVERSĂRI A REPUBLICII

PRINTRE HARNICII CONSTRUCTORI

(Urmare din pag. 1)

ca de la primul cargou „Galați", cu o capacitate de 4500 tdw, lansat la apă în anul 1960, și a cărui execuție a durat peste doi ani, să se ajungă astăzi ca un cargou de aceeași capacitate să fie proiectat și construit în întregime de gălățeni, în mai puțin de un an! Și nu peste multă vreme, aici se vor construi cargouri de 25 000 t.d.w. Muncitorii, inginerii și tehnicienii de la această mare unitate industrială a județului Galați se pregătesc să întîmpine importantele evenimente politice ale poporului român prin noi succese. Astfel, cu cîteva zile în urmă, colectivul condus de tehnicianul **M. Roibu a terminat de turnat elicea cargoului de 15 000 t.d.w., o uriașă piesă de peste 24 tone, proiectată de ICEPRONAV Galați. Prin această realizare importantă, se va elimina importul elicelor pentru nave.**

În curînd vor fi lansate la apă trei noi și moderne nave românești. Este vorba de cargoul de 7500 t.d.w., pentru transportul containerelor, a celui de 15 000 t.d.w., cel mai mare proiectat și construit la noi, și a unuia de 4500 t.d.w.

Vizitînd secția de construcții portnave, am avut prilejul să stăm de vorbă cu cunoscutul arbitru de fotbal, ing. **Victor Paladescu**, șeful acestei secții, unul dintre cei mai apreciați tehnicieni ai șantierului. Iată ce ne-a spus el: **„Apropiata Conferință Națională a partidului a trezit în conștiința colectivului acestei secții o însuflețitoare dorință de a cinsti prin rezultate remarcabile marele eveniment. Astfel, cel mai rapid vas construit la noi și pe care ne pregătim să-l lansăm la apă, cargoul cu bulb de 7500 t.d.w., a avut un ciclu de numai patru luni. Ciclul la primul cargou de acest tonaj construit la noi a fost de 5 luni. Am extins lucrul în două schimburi, iar tinerii noștri muncitori** (în această secție 80% o formează tineretul) **participă cu elan și pasiune la întrecerea socialistă. Aș vrea să mai remarc că în colectivul secției sînt mulți sportivi de performanță — canotori, fotbaliști, rugbyști — care își aduc din plin contribuția la realizarea planului de producție".**

Pe plan sportiv, asociația „Ancora" este puternic... ancorată în circuitul sportului de masă și al performanței. Secția de canotaj, de care se ocupă cu multă pasiune și pricepere antrenorul **P. Severin**, a dat țării o pleiadă de recordmani mondiali, europeni și olimpici. Sportivii acestei secții muncesc cu sîrguință, atît la locul de producție cît și pe apele bătrînului Dunăbiu, la antrenamente și concursuri. Din cadrul secției de rugby (div. B) sportivul **D. Stircovicеanu este fruntaș în producție**, iar despre zidarul **I. Zabun** (fotbalist) oamenii au numai cuvinte de laudă.

Aceasta este, succint prezentată, cartea de vizită a Șantierului Naval din Galați, al cărui harnic și priceput colectiv dă o pasionantă luptă pe frontul edificării societății socialiste multilateral dezvoltate.

RUGBY

UNIVERSITATEA TIMIȘOARA — APROAPE CAMPIOANĂ...

Timișoara, marele și elegantul oraș din vestul țării, a trăit duminică un eveniment sportiv la „cea mai înaltă tensiune". Este vorba, desigur, ați ghicit, despre partida de rugby dintre echipa locală UNIVERSITATEA, care s-a înălțat anul acesta pînă spre virful piramidei în ierarhia „ovalului" românesc, și demna ei rivală în lupta pentru întîietate, ȘTIINȚA din Petroșani. Ambianța extraordinară care a domnit înaintea, în timpul și după întîlnire este greu de descris în cuvinte. Și dacă ar fi să luăm în considerație numai atmosfera sărbătorească punctată de înălțătorul „Gaudeamus igitur", de zecile de drapele și lozinci care fluturau deasupra capetelor miilor de suporteri studenți, ne-am da lesne seama de valoarea deosebită pe care o acordă titlului orașul de pe Bega.

Dar mai presus de ambianță, pe noi ne-a interesat aspectul tehnic al evenimentului sportiv devenit, prin jocul rezultatelor, **„numărul 1" al întregului campionat de rugby.** Și, cu mîna pe inimă, trebuie să spunem că am asistat la o foarte frumoasă partidă, de un nivel tehnic apreciabil, așa cum era firesc, de altfel, să se întîmple cînd protagoniste sînt două formații situate pe primele două locuri ale clasamentului. Victoria a surîs duminică, normal, echipei mai bune, mai complete. Orice s-ar întîmpla în ultimele jocuri, un lucru este acum cert: **titlul va poposi în acest an în provincie, pentru prima dată!** I-au trebuit Timișoarei (sau Petroșanilor) 58 de ani de lungă așteptare sau 55 de campionate (în anii primului război mondial, întrecerea nu s-a disputat) ca să-și vadă visul cu ochii. Faptul este cu adevărat notabil, și el bucură sincer pe toți acei fideli susținători ai rugbyului din țară, niciodată descurajați și gata de fiecare dată, în cazul vreunui eșec, s-o ia de la capăt. Așa s-au petrecut lucrurile și cu XV-le studenților timișoreni (noi nu vedem cum ar mai putea ei pierde titlul, fiindu-le suficientă o singură victorie în cele două partide restanță cu Rulmentul Bîrlad și Farul Constanța, echipe, teoretic cel puțin, cotate pe o treaptă mai joasă). După cîteva repetate încercări infructuoase: locul 5 (1969), locul 3 (1970), locul 5 (1971), bănățenii își văd idealurile (aproape) încununate, titlul avînd acum cele mai mari șanse de a intra în vitrina clubului UNIVERSITATEA.

Se cuvine subliniat meritul întregii echipe, atît de valoroasă în ansamblul ei și ajunsă astăzi la maturitate, cu un joc mereu mai complet, mai spectaculos, dar și al neobositului ei antrenor **Mitică Antonescu**, ca și, mai ales am spune, al acestui foarte mare animator al sportului timișorean, care este conf. univ. dr. **Petre Stanciu**, rectorul Universității.

Iată numai cîteva din premisele care ne fac să credem în obținerea unor succese viitoare și mai prestigioase.

Dimitrie CALLIMACHI

RUGBYȘTII CLUBULUI SPORTIV ȘCOLAR — CAMPIONI LA JUNIORI

Pe terenul Vulcan din Capitală s-au disputat ultimele întîlniri din cadrul campionatului de juniori. În meciul care avea să decidă campioana, s-au întîlnit echipele Clubului sportiv școlar și Grivița Roșie. Jocul a fost la discreția rugbyștilor școlari, care s-au impus printr-un joc deschis, cu atacuri percutante și eficace. De altfel, scorul 39—6 (26—0) pentru C. Sp. Șc., ne scutește de alte comentarii, echipa condusă de prof. **Cornel Munteanu** și **Nicolae Vizitiu**, cucerind titlul.

Pentru locurile 3—4, s-au întîlnit formațiile Rapid și Școala sportivă 2, Rapidiștii au obținut victoria cu 13—10, ocupînd astfel locul al treilea.

Candidați olimpici

NATALIA ANDREI

(ATLETISM)

Are 20 de ani, 1,66 m și 50 kg. S-a născut la Craiova și a debutat în atletism în 1967. Primul antrenor — prof. Ionel Ghiță. În 1970 a realizat 4:23,5, timp cu care a ocupat locul IV în ierarhia celor mai bune junioare pe distanța de 1500 m. În același an a devenit campioană națională de senioare. Tot în 1970 a ocupat locul II la J. B. în proba de 1 500 m. Din 1971 se pregătește cu antrenorul Ștefan Popescu în cadrul clubului Rovine din Craiova. În acest an s-a clasat pe locul II la Crosul balcanic de la Atena. La concursul de primăvară a corectat recordul țării la 1500 m cu 4:18,3, iar duminică după-amiază a realizat 4:14,8 — cea de a 8-a performanță mondială a sezonului. Noul record este mult superior normei olimpice (4:17,0) stabilite de F.R.A. Deține și cea mai bună performanță românească pe distanța de 2000 m cu timpul de 6:09,6.

Natalia Andrei este una dintre tinerele atlete care a reținut în mod serios atenția specialiștilor la începutul acestui an. Aflată din 1971 sub îndrumarea tehnică a lui Ștefan Popescu, craioveanca a progresat considerabil, ajungînd la această oră printre cele mai bune performere ale lumii.

Reprezentanta clubului Rovine constituie de altfel unul din puținele cazuri ale atletismului românesc în care o junioară demifondistă de mare talent confirmă calitățile chiar în primul an de seniorat. Stilul ei de alergare și, îndeosebi, fulerul, sînt, actualmente, superioare. Chiar și viteza recordmanei a fost serios îmbunătățită. Ne-am convins de acest lucru duminică după-amiază, cînd Natalia Andrei, după o cursă cu trenă susținută, a găsit suficiente resurse să atace decisiv și s-o depășească clar pe vest-germana Ellen Tittel (medaliată cu bronz la ultimele campionate europene — Helsinki 1971), recunoscută pentru finișul ei puternic.

Așadar, începînd de duminică, lista candidaților olimpici s-a mai îmbogățit cu un nume. Depășind cu peste două secunde cifra stabilită de F.R.A. ca barem de participare pentru J.O., Natalia Andrei ne oferă o surpriză dintre cele mai plăcute. Dar craioveanca — sîntem convinși — nu se va limita la această promisiune și va încerca să se apropie și mai mult (o mai despart numai 5,2 sec. de recordul lumii) în viitoarele concursuri întrenaționale, la startul cărora se va alinia în lunile iunie și iulie.

atletism

(Urmare

ÎN TRIUNGHIULARUL DIN CAPITALĂ

Grezyna Rabsztyn — două dintre principalele candidate la o medalie, la München — de o manieră netă și cu un rezultat de 12,7 s care vorbește de la sine, fiind al treilea din istoria acestei probe și la numai o zecime de secundă de recordul mondial oficial. Cu 12,7 s Valeria Bufanu și-a îndeplinit cerințele normei de participare la J.O. Ea va trebui însă să demonstreze, și în continuare, nivelul de dezvoltare a potențialului său valoric general. Și prilejuri are încă destule, primul dintre ele fiind chiar cel de mîine, la „Ziua olimpică" de la Berlin, unde va întîlni alte cîteva alergătoare de cea mai ridicată clasă.

Ileana Silai a încheiat cursa de 800 metri pe locul secund, dar, jos pălăria pentru modul în care a evoluat, pentru ambiția sa, pentru noul său record de 2:00,2 (cu 0,7 superior celui vechi) care constituie al patrulea rezultat mondial din istoria probei. Silai a făcut tot ce-i era posibil pentru a o întrece pe Hildegard Falck (în fond, chiar recordmana lumii). A imprimat alergării tempoul cel mai potrivit și de n-ar fi fost ușoara dezechilibrare de la 600 m, în momentul în care vest-germana a luat conducerea cursei, poate că finișul de pe linia dreaptă ar fi găsit-o mai aproape de adversara sa și... cine știe? Oricum, această alergătoare, care nu știe ce este odihna și care nu face nici un fel de rabat pregătirii sale va putea, în mod firesc, ca și la Mexico, să-și spună cuvîntul la München, la ora împărțirii medaliilor olimpice.

Argentina Menis a fost întrecută — am zice, cu puțin noroc! — de fosta recordmană a lumii, Liesel Westermann, superioară ei doar cu o singură aruncare (60,44 m, 63,12 m, 61,04 m, 61,76 m, 63,76 m, 59,42 m) față de cele patru aruncări reușite de campioana noastră (63,12 m, 63,50 m, dep, dep, 63,28 m, 62,10 m). Din nefericire, o dezechilibrare în finalul celei de a patra aruncări (care a dus la depășirea cercului) l-a determinat pe arbitru să ridice steguleț roșu, la o încercare la care discul căzuse la circa o palmă de linia marcind 65 de metri. Menis a dovedit din nou că știe să concureze, că se poate mobiliza excepțional, calități cu totul deosebite pentru lupta de la München. În orice caz, credem că în capitala Bavariei, marile favorite la aurul olimpic sînt Melnik, Westermann și Menis. Ordinea, urmează s-o stabilească... chiar ele, acolo!

La aceeași probă, campioana olimpică „en titre" **Lia Manoliu**, cu 61,42 m (la 40 de ani!) rămîne o certitudine pentru echipa noastră și pentru a șasea sa participare la J.O.

Marea revelație a concursului a fost însă, după părerea noastră, craioveanca **Natalia Andrei**. Nu numai faptul că a cîștigat cursa de 1500 m ne-a determinat să facem această apreciere, ci și aceea că ea a întrecut două adversare redutabile (Tittel și Merten), și că dintr-o dată, cu 4:14,8, a pătruns în elita mondială a acestei probe. Să nu uităm, de asemenea, a subliniа amănuntul că cel mai bun rezultat anterior al său era de 4:18,3! Un merit la acest succes are desigur și profesorul Ștefan Popescu, care a izbutit, într-un timp relativ scurt, să ne prezinte parcă o altă Natalia Andrei decît cea pe care o cunoscusem.

Elena Vințilă, pe linia constant bună a ultimelor ei evoluții, nu este departe de norma de participare la J.O. și de un rezultat de peste 6,50 m. Accidentată la „europenele" de la Grenoble, din martie, **Viorica Viscopoleanu** și-a făcut reintrarea oficială, obținînd cu 6,37 m o performanță mai bună decît era poate de scontat după atîtea săptămîni de pauză, o performanță care pledează pentru altele și mai lungi.

Cornelia Popescu, și ea accidentată multă vreme, a evoluat foarte convingător și credem că nu e prea departe ziua în care ștacheta ei va rămîne pe suporți la înălțimi și mai mari. În nota obișnuită, adică bine, s-au comportat aruncătoarele de greutate **Valentina Cioltan** și **Ana Sălgean**, și mai ales alergătoarele de semifond **Maria Lincă** și **Rafira Fița**.

Modest, foarte modest au evoluat alergătoarele pe distanțe scurte, ca și aruncătoarele de suliță, ale căror rezultate au fost sub așteptări. Ar exista, poate, pentru **Eleonora Monoranu** și **Liliana Leau**, o explicație de care trebuie să se țină seama în viitor. Ambele atlete au participat cu o zi înainte și la campionatele școlare, efortul resimțindu-l, firesc, duminică. Leau, de pildă, care este încă junioară mică și un veritabil talent, a concurat în două zile la trei curse de 400 m, ceea ce ni se pare exagerat. Va trebui ca F.R.A. și Ministerul Educației și Învățămîntului să coreleze mai bine datele calendaristice competiționale, pentru a nu se mai ajunge la astfel de situații.

Ieri a cîștigat Westerman, mîine, la München, poate Menis...
Foto: N. DRAGOȘ

FIȘIER TEHNIC

100 m GARDURI

12,7 BUFANU (ROMÂNIA)
12,8 Sukniewicz (Polonia)
13,0 Ryan-Kilborn (Australia)
Erhard (R.D.G.)
13,1 Caird (Australia)
Gillies (Australia)
Balzer (R.D.G.)
Rabsztyn (Polonia)
13,2 Schüller (R.F.G.)
Straszynska (Polonia)

1 500 m

4:10,5 Pigni (Italia)
4:10,7 Hoffmeister (R.D.G.)
4:11,0 Burneleit (R.D.G.)
4:14,7 Pangelova (U.R.S.S.)
4:14,8 ANDREI (ROMÂNIA)
4:15,2 Tittel (R.F.G.)
4:15,2 Petrova (Bulgaria)
4:15,7 Orr (Australia)
4:16,5 Brown (Anglia)
4:17,7 LINCA (ROMÂNIA)
4:18,0 Amzina (Bulgaria)

ÎNĂLȚIME

1,90 m Schmidt (R.D.G.)
1,86 m Gildemeister (R.D.G.)
1,86 m Blagoeva (Bulgaria)
1,85 m Gusenbauer (Austria)
Karbanova (Cehoslovacia)
1,84 m POPESCU (ROMÂNIA)
1,83 m Rodriguez (Cuba)
Lazareva (U.R.S.S.)
1,82 m Brill (Canada)
Komka (Ungaria)
Mundinger (R.F.G.)

tir

(Urmare din pag 1-a)

niștilor străini). Fapt recunoscut și de antrenorul grupei de pușcă, prof. **Paul Goreti**.

În rîndul valorilor autohtone comparabile pe plan internațional la armă liberă calibru mare, așa cum am mai spus, se situează și la ora actuală doar **Petre Șandor**, singurul capabil de un loc în primii zece din lume (lucru confirmat anterior).

Cele două probe olimpice de pistol viteză și liber, au reliefat și ele cîteva aspecte. Regularitatea în rezultate excelente a lui **Dan Iuga** la pistol viteză. La Tunari el a egalat recordul olimpic al polonezului Josef Zapedzki (Ciudad de Mexico) și printr-o cifră mai bună în cea de a doua manșă, Iuga ar fi putut atinge o cotă superioară. Oricum, aptitudinile, inteligența și seriozitatea lui Iuga îl pot propulsa printre cei mai buni specialiști ai genului la München, deși în ultimii patru ani rezultatele au crescut simțitor (recordul lumii: 598 p — realizat în 1970 de italianul Liverzani).

Din păcate, trei dintre colegii lui Iuga, recunoscuți pentru valoarea lor internațională, **V. Atanasiu, M. Roșca** și **I. Tripșa**, au tras slab la aceste internaționale (locurile 16 cu 586 p, 20 — 584 p, 31 — 580 p!). Desigur, nu sînt motive de panică, cei trei sportivi fiind capabili oricînd de rezultate mari (cu condiția unei pregătiri temeinice). Altceva însă ne pune pe gînduri. Explicațiile date de antrenorul **Ștefan Petrescu**, altfel un tehnician bine cotat. Ștefan Petrescu pune această involuție a lui Atanasiu, Roșca și Tripșa pe seama exigenței exagerate manifestată de arbitri și anume în faptul de a fi impus respectarea unor reguli de concurs, chipurile necunoscute pînă acum. Ori, informîndu-ne la federația de specialitate, atît secretarul general, prof. **Gavrilă Barani**, cît și antrenorul federal, **Petre Cișmigiu**, ne-au spus că nu este vorba de un regulament nou, că asemenea prevederi (referitoare la încălzire, poziția corpului, consultarea cu antrenorul) se aplică încă de anul trecut, de la campionatele europene de la Suhl și că sportivii noștri au fost deseori pasibili de penalizări și chiar de sancțiuni. Deși li s-a atras în permanență atenția, unii pistolari au continuat să nu se încadreze în textul regulamentului care va fi aplicat cu toată strictețea și la J. O. Pentru a se preveni situații neplăcute, cu consecințe asupra rezultatelor finale, în concursul de la Tunari s-a urmărit o aplicare întocmai a regulamentului, fără nici un fel de rabat.

Prin urmare sportivii noștri, ca și cei care îi pregătesc trebuie să respecte regulamentul de concurs, rigorile lui neputînd constitui o scuză pentru rezultatele slabe. Credem că evoluția nesatisfăcătoare de acum are cauze de alt ordin și e necesar a fi căutate, în principal, în procesul de instruire. Ar fi regretabil ca sportivi atît de reputați și un antrenor — fost campion olimpic — să nu aibă puterea și discernămîntul necesare pentru a depista adevăratele cauze ale unei comportări care nemulțumește și pe care o dorim pasageră.

Cel de al doilea fapt privește pistolul liber. Giușcă sau vreun alt țintaș nu întrunesc încă sufragiile pentru a putea concura onorabil în eșalonul fruntaș internațional. Rezultatele lor sînt concludente în acest sens. E o carență mai veche la această probă pe care doar o pregătire îndelungată o va rezolva. La pistol liber trăim de mulți ani sub semnul unei mari incertitudini. Valoarea autentică nu se poate căpăta peste noapte.

Specialiștii noștri la armele de vînătoare ne dau prea puține motive de satisfacție. Cîte un rezultat bun, urmat de altele cu o linie sinuoasă sau puternic descendentă. La skeet este imposibil să remarcăm pe cineva care să justifice pașaportul olimpic, iar la talere lansate din șanț, **Florescu, Dumitrescu** și **Popovici** nu reușesc să fie constanți. Este invocată calitatea necorespunzătoare a talerelor și a cartușelor, deși pe parcurs au fost aduse unele ameliorări.

Dominante ni se par însă a fi în această stare de lucruri, atît de controversată, lipsurile ținînd de domeniul antrenamentelor. De pildă, profesorul **Ion Lovinescu**, antrenorul tăleriștilor, ne declara zilele trecute că sportivii lui au participat la prea multe concursuri, motiv pentru care timpul efectiv de pregătire a fost destul de scurt. Cine i-a obligat însă la așa ceva și de ce antrenorul nu s-a opus categoric dacă aceasta reprezenta într-adevăr un neajuns?

Apare evidentă concluzia că în materie de pregătiri la talere, se șovăie chiar dacă există eventual un plan de instruire. Aplicarea lui însă se pare că se face în slalom.

Timpul trece și antrenamentele nu pot fi rezolvate numai prin discuții în ședințe. Sportul talerelor are o frumoasă tradiție la noi și ar fi neplăcut ca ea să fie infirmată la München. Pentru ca faptul să fie evitat trebuie ca săptămînile de pînă la J. O. să fie folosite cu eficiență maximă.

În general, de altfel, recentele campionate internaționale ne-au arătat că în pregătirea celor care ne vor reprezenta la München este nevoie de mai multă dăruire de sine, de lucru metodic.

CONSTANȚĂ ȘI PROGRES LA UNELE PROBE, OSCILAȚII LA ALTELE

DINCOLO DE PISTA DE CONCURS

Întrecerea discobolelor ce reunea o fostă recordmană mondială ce n-a abandonat gîndul supremației, o campioană olimpică ce n-a renunțat la veleitățile și o tînără care n-are în gînd decît podiumul laureatelor de la München, concentra multe speranțe, mărturisite sau nu. **Westerman** mi-a spus înainte de concurs că simte în aer recordul lumii, **Manoliu** era convinsă că spectacolul va fi demn de o finală olimpică, iar **Menis**...

...Menis a condus confortabil de la prima încercare cu 63,12 m, avînd apoi alte două încercări peste 63 m. La aruncarea a IV-a „farfuria zburătoare" s-a oprit mult peste steagul ce reprezenta recordul național (64,24 m), urale le mulțimii de spectatori stingîndu-se, apoi, atunci cînd steagul roșu al arbitrului semnaliza încercarea nereușită. Poate că și recordul mondial a stat atunci, pentru un moment, în cumpănă... Moment psihologic pentru că imediat după aceasta, Westerman, care după fiecare aruncare se așeza pe o bancă, privind undeva în tribună (unde nu era nimeni...), a avut zvîcnirea decisivă ce-a plasat-o pe primul loc, cu 26 cm mai mult ca tînăra sa adversară.

Dialog după încheierea probei, pe înserat.

Antrenorul federal Zimbrești eanu: **„Nu-i nimic, Argentina, ai acum avantajul că vii din urmă..."**

Lia Manoliu: **„Am participat la cel mai puternic concurs de după victoria mea la ultima Olimpiadă. Păcat că n-a cîștigat Menis, căci azi merita pe deplin..."**

Paul SLAVESCU

★

Hildegard Falck nu și-a ascuns nici un moment marea satisfacție de a fi obținut la București o victorie asupra Ilenei Silai, însoțită de un rezultat excelent (2:00,0). **„N-am așteptat o asemenea cifră, mai ales că pregătirea mea nu este încă pusă la punct. Dacă această cursă avea loc cu o lună mai tîrziu, în aceleași condiții, puteam realiza 1:58,0. Pentru că — trebuie să v-o mărturisesc — cine reușește să rămînă în formidabila trenă a românceі și, apoi, să mai găsească resurse pentru un sprint puternic prelungit, poate alerga în mod categoric distanța de 800 m în mai puțin de două minute. Cine va cîștiga la München? Atleta care va adopta cea mai bună tactică!..."**

★

La ora cînd stăteam de vorbă cu Ewa Gryziecka despre noul ei record mondial (62,70 m), sulițașa poloneză nu aflase încă de excepționala aruncare (65,06 m) a lui Ruth Fuchs (R.D.G.) și își savura pe deplin frumoasa reușită, primind îmbrățișările celorlalte coechipiere. „Rezultatul — ne mărturisea atleta poloneză, este frumos, dar să nu vă închipuiți că reprezintă maximumul posibilităților în această probă a surprizelor. La München, cine va dori să urce pe podium va trebui să arunce peste 62 m, iar proba se va cîștiga cu un rezultat de 63—64 m". Cine-și putea închipui însă la acea oră că în aceeași după-amiază, la Potsdam, sulița unei atlete va zbura peste 65 m!...

Sportul într-un frumos colț de țară:

MOLDOVA NOUĂ

Moldova Nouă. Un colț de țară de mare frumusețe, o splendidă așezare între Dunăre și Munții Semenicului, pe unde noua șosea asfaltată șerpuiește într-un peisaj ce oferă călătorului clipe de adevărată desfătare. Zonă în care turismul merită o mare atenție din partea celor ce răspund de această activitate pe meleagurile județului Caraș-Severin.

Moldova Nouă, o așezare ce cunoaște transformările acestor ani. Și aici s-au ridicat noi blocuri de locuințe, școli și licee moderne, s-a dezvoltat industria, mai ales minieritul.

În contextul prefacerilor sociale, SPORTUL și-a găsit locul ce i se cuvenea. Se întrec pe terenurile de handbal și volei, de fotbal și baschet oamenii muncii de la întreprinderea minieră, de la Constructorul și I.R.T.A. elevii celor trei școli generale și ai liceului, cei de la școala profesională. În oraș, după cum ne informa **Gheorghe Guran**, președintele Consiliului orășenesc pentru educație fizică și sport, **activează patru asociații sportive în întreprinderi și trei în școli, care cuprind peste 5 500 de membri.** În sfera de activitate a organului sportiv intră și cele 12 asociații din satele învecinate și din șase școli din mediul rural.

În cifre sportul înseamnă la Moldova Nouă 233 de sportivi legitimați, 382 clasificați, 19 secții afiliate, 66 de instructori voluntari (14 în întreprinderi, 20 în comune, 32 în școli), comisii pe ramuri de sport la atletism, box, fotbal, șah, turism, tenis de masă, volei și handbal, disciplinе ce încearcă să se afirme pe planul performanței, ajunse deocamdată pînă la nivelul Diviziei C la fotbal, sau județean, la celelalte. Doar boxul, unde activează ca antrenor un fost mare campion — Vasile Secoșan — încearcă prezențe la nivelul competițiilor republicane.

★

Dar cel mai mult ne-a interesat la Moldova Nouă sportul de masă. În ce măsură se adresează această activitate oamenilor muncii, tineretului?

Am fost la asociația sportivă **Minerul**, care are 2750 de membri. Este cea mai puternică din oraș, confundîndu-se în mare măsură cu activitatea sportivă a localității. Am întîlnit aici oameni entuziaști, pe directorul tehnic ing. **Jenică Basoc**, președintele asociației, pe inspectorul biroului personal, **Nicolae Mănescu**, secretarul asociației și pe alți inimoși sprijinitori voluntari ai sportului. Ca peste tot, inimile celor mai mulți bat pentru echipa de fotbal care aspiră și ea... să bată cîndva la porțile Diviziei B. Dar nici sportul de masă nu e uitat. Am răsfoit fișe de arbitraj, vizate și de reprezentantul organului sportiv orășenesc, și am întîlnit nume de participanți la campionatul asociației la tenis de masă, șah, handbal, fotbal. Au luat parte la întreceri cîteva sute din cei aproape 3 000 de membri ai asociației, reuniți în echipe ce reprezentau sectoarele de producție ca **mecanică, preparare, minerit, administrativ, tehnic.** 1971 a însemnat anul unui real succes în organizarea activității de masă. Acum, însă, datorită vremii nefavorabile, startul a fost mereu amînat. Gazdele noastre, însă, ne-au încredințat că terenurile de handbal și volei, mesele de ping-pong (de curînd cumpărate) vor fi, în curînd, folosite din plin. Ne place să credem că așa va fi. Acum posibilitățile de organizare a unor întreceri sînt mult mai mari. Stadionul — cu teren de fotbal, volei, cu pistă de atletism — aparține asociației. E de așteptat ca el să se bucure de o mai mare grijă din partea gospodarilor pentru că așa cum arăta cînd l-am vizitat nu prea făcea cinste celor ce l-au avut în proprietate. E nevoie ca stadionul să fie folosit cu mai multă eficiență, de către toți sportivii orașului, de elevii de aici, nu alții decît copiii celor de la întreprinderea minieră. A-l ține doar la dispoziția echipei de fotbal și a celei de juniori, după cum am văzut din programul afișat pe ușa vestiarului, ar fi o mare greșeală. Stadionul, aflat în centrul orașului, trebuie să devină gazdă primitoare a sportului din Moldova Nouă, de la cel de performanță pînă la campionatul școlar sau al asociației sportive. Pentru aceasta nu numai asociațiile respective trebuie să se preocupe. E nevoie ca însuși Consiliul orășenesc să devină un organ cu multă inițiativă, cu spirit organizator, un adevărat promotor al dezvoltării sportului și nu numai un „centru" care să înregistreze rezultatele pentru un eventual raport. La Moldova Nouă, sportul de masă trebuie să însemne o complexă activitate de practicare a exercițiului fizic în școli și în cămine, în întreprinderi (nu numai la cea minieră). La Moldova Nouă, cu toate realizările de pînă acum de nimeni contestate, sportul trebuie să capete un nou impuls pentru a se încadra în contextul activităților oamenilor de pe aceste meleaguri, mai puțin cunoscute, dar de o frumusețe ce nu se poate uita ușor.

Constantin ALEXE

DE LA LICEUL DE SCHI DIN PREDEAL

CONCURSUL DE ADMITERE ÎN ANUL I pentru anul școlar 1972/1973, va avea loc între 22 iunie — 3 iulie 1972.

Examenul teoretic se desfășoară în aceleași condiții ca la liceele de cultură generală.

Controlul medical și examenul practic sînt programate în zilele de 22 și 23 iunie, pentru a permite candidaților respinși să se înscrie la examenul de admitere la alte licee (26 iunie).

LICEUL DE SCHI este liceu de cultură generală cu secțiile reală și umanistă, care, paralel cu asigurarea unei bune pregătiri de cultură generală, oferă condiții de pregătire a tineretului școlar pentru obținerea unor rezultate sportive de valoare.

PE TOATĂ DURATA ȘCOLARIZĂRII SE ACORDĂ INTERNAT ȘI MASA GRATUIT ELEVILOR ADMIȘI, DE LA CLASA a V-a PÎNĂ LA CLASA a XII-a.

Informații suplimentare se pot obține de la secretariatul școlii, Predeal, bd. Gh. Gheorghiu-Dej nr. 9 — tel. 1547.

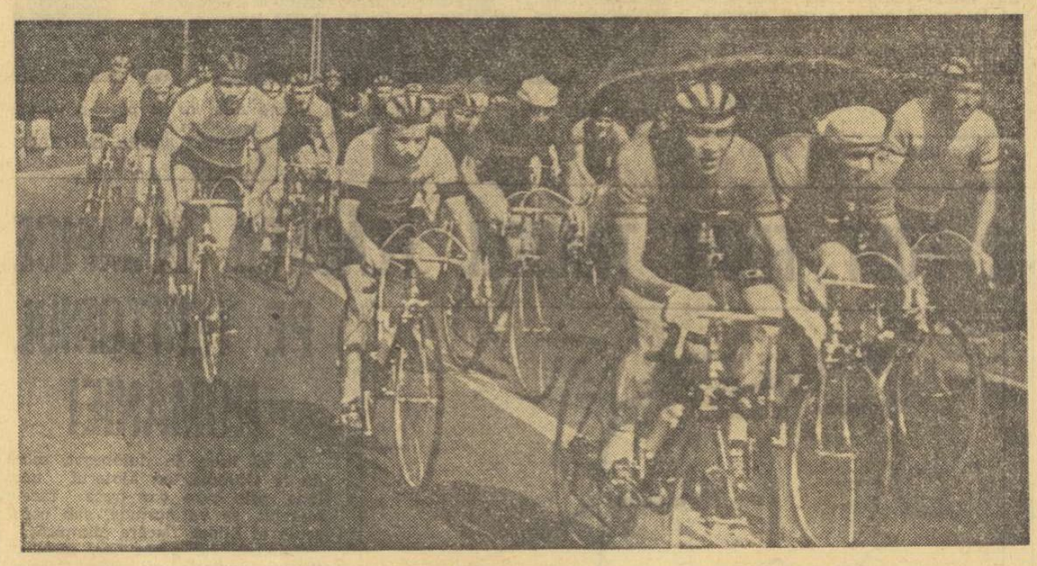

Pe urcușul Posadei, plutonul compact urcă în drum spre București. Aspect din timpul desfășurării ultimei etape a „Cursei Munților"

ciclism

ÎNSEMNĂRI DIN „CURSA MUNȚILOR"

„Cursa munților" se numără printre puținele competiții cicliste care se bucură de un prestigiu binemeritat în rîndurile sportivilor, antrenorilor și al federației de specialitate. În primul rînd pentru stabilitatea sa în calendarul competițional intern, iar în al doilea rînd prin garanția unei organizări fără reproș asigurată, an de an, de către clubul sportiv Dinamo și A. S. Loto-Pronosport.

Privită prin această prismă, ediția a XIII-a, recent încheiată, a acestei competiții, pe lîngă faptul că a confirmat așteptările a avut și meritul de a fi deschis noi orizonturi întrecerilor pe trasee montane. Ne referim la experiența reușită care a constituit-o etapa a III-a, transformată ad-hoc, dintr-o alergare pe circuit, într-o probă individuală contracronometru, pe un traseu în pantă, de 7,5 km, cu o diferență de nivel de 450 m (!). După cum am arătat la timpul cuvenit, etapa de contratimp a dat satisfacție. Traseul (Furnica, popioărie — Cota 1 400) fiind omologat drept accesibil, s-a hotărît ca proba să fie înscrisă în continuare, în programul de desfășurare a „Cursei Munților" și, poate, în acela al altor întreceri.

Iată o măsură binevenită care, în cazul cînd se vor adăuga și altele, de natură să ridice gradul de dificultate al întregii competiții, poate face ca tradiționala întrecere „Cursa Munților" să-și merite numele. Ne referim, de pildă, la etapa a II-a, Sinaia—Cîmpina—Sinaia, cu sosirea pe Furnica. Traseul acesteia, deși cuprinde două pante (Posada și Furnica) abia măsoară 80 km., distanță bună pentru o cursă dedicată cicliștilor de categoria... juniori. Ar fi, credem, cu mult mai indicat ca această etapă să se reprogrameze, de pildă, pe traseul Sinaia—Păduchiosul—Tîrgoviște și retur. Distanța de concurs s-ar mări cu circa 40 km. și, în plus, ar avea avantajul de a supune pe concurenți la o verificare deosebit de severă. Escaladarea Păduchiosului la ducere și la întoarcere constituie o încercare dificilă, dar nu și inaccesibilă concurenților care își dispută întîietatea în „Cursa Munților".

Victoria finală în „Cursa Munților" a revenit, după cum se știe, reprezentantului clubului sportiv Dinamo, VASILE TEODOR. Succesul acestuia este meritat. S-a dovedit un sprinter neîntrecut și, de asemenea, un foarte bun cățărător. Din partea lui Vasile Teodor ne-am fi așteptat însă la mai mult. Prea își menajează forțele lăsînd pe alții să acționeze în vederea dinamizării etapelor. Vrem să credem că toate aceste rețineri sînt o consecință a accidentului pe care l-a suferit în primăvară și care l-a ținut o bună perioadă de timp în afara oricărei activități. Îl vom urmări cu mai multă atenție în competițiile care urmează...

Dintre ceilalți cicliști fruntași, excluzîndu-l poate pe Constantin Grigore — pe care l-am mai văzut, de bine de rău, întreprinzînd cîte ceva — în rest, oricît am fi de îngăduitori nu mai putem face alte evidențieri. Frații Suciu, de pildă, au fost o umbră a ceea ce au reprezentat cîndva pentru ciclismul nostru. Au... înotat tot timpul, pe undeva, prin spatele plutonului și cînd credeam că în sfîrșit vor ieși și ei din anonimat, în etapa contracronometru, s-au comportat și aici lamentabil. Vom evidenția în schimb tineretul. Noua generație de alergători s-a făcut remarcată în principal prin spiritul ei înalt de combativitate. Nu s-a intimidat în fața faimei cicliștilor mai vîrstnici și, puși permanent pe hartă, au înviorat întrecerea. Dintre acești cicliști bătăioși, trebuie menționați Vasile Budea de la Steaua — autorul unor suite de evadări, V. Miu, T. Drăgan, I. Biro și C. Cîrje de la Dinamo, G. Marton (Petrolul Ploiești), C. Tănase (C. S. Brăila), V. Murineanu (Dinamo), E. Imbuzan (Steaua) și alții. Despre comportarea excelentă a lui Dumitru Stanca am mai vorbit. Evoluția sa în proba contracronometru a fost o adevărată revelație. Al doilea timp al zilei, realizat într-o alergare atît de dificilă, îl recomandă ca pe un sportiv cu mari resurse de care va trebui să se țină seama.

Gheorghe ȘTEFANESCU